

SEVMİYİ ÖĞRENMEK...

Günün birinde güzel bir genç kız sevdiği adamla evlenir ve aynı evde kocası ve Kaynanası ile birlikte yaşamaya başlar. Çok mutludur, fakat Kaynanası ile geçinememeye başlar. Kuşak farkı nedeniyle kişilikleri tamamen farklıdır. Bu nedenle ve daha birçok küçük sebeple her gün kavga edip tartışırlar. Kocası da annesi ve karısı arasında kalmaktan sıkılmış, mutsuz olmuştur.

Genç kız, bu böyle gitmez, bir şeyler yapmak gerek diye düşünür, eski bir tanıdığı olan baharatçıya gider ve derdini ona anlatır. Yaşlı adam baharatlardan bir karışım hazırlar, Kaynanasını zehirlediği belli olmasın diye der ki:

- Bu karışımı 3 ay boyunca her gün Kaynanan için yaptığın yemeklerin içine az bir miktar koyacaksın. Kimsenin şüphelenmemesi için ona çok iyi davranmalı, onun en sevdiği, güzel yemekleri yapmalısın.

Sevinç içinde eve dönen genç kız yaşlı adamın dediklerini aynen uygular. Her gün Kaynanasının sevdiği en güzel yemekleri yapar. Kaynanasının yemeğine az miktarda zehri damlatır. Kimse şüphelenmesin diye de ona çok iyi davranır. Bir süre sonra Kaynanası da çok değişir ve ona kendi kızı gibi davranır. Evde artık herkes mutludur. Genç kız suçluluk duymaya başlar. Pişman bir vaziyette baharatçı dükkanının yolunu tutar ve yaşlı adama şu ana kadar Kaynanasına verdiği zehrin etkisini yok edecek panzehir için yalvarır.

Kaynanasının ölmesini artık istememektedir. Yaşlı adam yaşlı gözlerle karşısında konuşup duran genç kıza bakar, gülmeye başlar ve der ki:

- Merak etme sana verdiğim karışım çeşitli vitaminler içeriyordu. Olsa olsa Kaynananı sadece daha da güçlendirdin. Gerçek zehir ise senin ile Kaynanan arasındaydı. Sen ona iyi davrandıkça o da değişti ve aranızdaki zehir yerini sevgiye bıraktı, böylece siz gelin kayna değil, gerçek bir ana kız oldunuz.

Eski bir Çin atasözü; "Sevilen insan sevgisini insanlara veren insandır."
Kendi içimizdeki zehirlerin panzehiri birbirimize daha çok sevgiyle yaklaşmaktır.

